

КОТАРАНА

Превод от английски: Вера Славова, 1984

chitanka.info

Живял някога един знатен човек, който искал да има син, за да го наследи. И затова, когато жена му родила дъщеря, при все че била от хубава по-хубава, той не я погледнал и рекъл:

— Остави ме, не искам да ѝ видя лицето.

Така тя расла и станала красиво момиче, но баща ѝ никога не спрял погледа си на нея, докато не станала на петнадесет години и дошло време да я омъжват.

Тогава баща ѝ казал грубо:

— Ще я омъжа за първия, който я поиска за жена.

Когато това се разчуло, кой, мислите, дошъл пръв — един противен, ужасен старец! Тя не знаела какво да прави и затова отишла при птицегледачката да ѝ поиска съвет. И птицегледачката ѝ казала:

— Кажу ми, че няма да се омъжиш, докато не ти направят дреха от сребърен плат.

Но те ѝ направили дреха от сребърен плат и все пак тя не го искала и пак отишла при птицегледачката, която ѝ казала:

— Кажу ми, че няма да се омъжиш, ако не ти направят дреха от ковано злато.

Но те ѝ направили и дреха от ковано злато, а тя пак не искала да се омъжи за стареца и пак отишла при птицегледачката, която ѝ казала:

— Кажу ми, че няма да се омъжиш, ако не ти направят дреха от перата на всички птици по небето.

Те пратили човек с голяма торба, пълна с грах, и той викнал на всички птици по небето:

— Всяка птица да клъвне едно грахово зърно и да Остави едно перо.

И всяка птица взела едно грахче и пуснала едно перо. И те събрали всички пера, направили дреха и ѝ я дали. Но тя пак не искала да се омъжи за противния, ужасен старец и още веднъж отишла при птицегледачката да я пита какво да прави и птицегледачката ѝ казала:

— Кажу ми, че първо искаш да ти направят дреха от котешка кожа.

Те ѝ направили дреха от котешка кожа, тя я облякла, завързала в един вързоп другите дрехи и когато се стъмнило, избягала в гората заедно с вързопа.

И вървяла, вървяла, вървяла и на края на гората видяла един замък.

Скрила хубавите си дрехи до един кристално бистър водопад и отишла в замъка да търси работа. Господарката на замъка я видяла и ѝ казала:

— Много съжалявам, но нямам по-добра работа от помощница в кухнята.

Тя слязла в кухнята и там я нарекли Котарана заради дрехата ѝ. Готвачката била много жестока към нея и животът ѝ станал съвсем нерадостен.

Но скоро пристигнал младият господар на замъка и в негова чест щяло да има голям бал. Когато се заговорило за това сред прислугата, Котарана казала на готвачката:

— Ах, госпожо, как бих искала да отида на бала!

— Какво! Мръсна, нахална повлекано — извикала готвачката, — да отидеш всред тези благородни господа и дами с мръсната си котешка кожа. Чудо гледка ще бъде.

И като казала това, взела един леген, пълен с вода, и ѝ го плиснала в лицето. Но Котарана само тръснала глава и нищо не казала.

Когато дошъл денят на бала, Котарана се измъкнала от къщи, отишла на края на гората, където била скрила дрехите, окъпала се в кристално чистата вода, облякла си сребърната дреха и побързала за бала. Щом влязла, всички били поразени от красотата и изяществото ѝ, а младият господар изведнъж се влюбил в нея. Той я поканил за първия танц и до края на бала не танцувал с друга.

Когато дошло време да се разделят, младият господар я попитал:

— Моля те, прекрасна девойко, кажи ми къде живееш?

Но Котарана се поклонила и казала:

*— Ако трябва, Ваша милост, да ви кажа право,
на Леген с вода под знака обитавам.*

След това се поклонила и избягала от палата, навлякла пак котешката си дреха и се вмъкнала в кухнята, без да я забележи готвачката.

Младият господар още на другия ден тръгнал да търси ханчето „Леген с вода“, но не могъл да го намери. Тогава той отишъл при майка си, стопанката на замъка, и заявил, че няма да се ожени за никоя

друга освен за девойката със сребърната рокля и няма да се успокои, докато не я намери.

Скоро пак направили бал с надеждата, че хубавото момиче отново ще се появи.

А Котарана казала на готвачката:

— О, как бих искала да отида!

На което готвачката злобно изкрещяла:

— Какво, ти, ти, мръсна и безсрамна повлекано! Чудесно ще изглеждаш сред благородните господа и дами.

И вдигнала един черпак и го счупила в гърба на Котарана. Но Котарана само тръснала глава и избягала в гората, където първо се окъпала, след това облякла дрехата си от ковано злато и отишла на бала.

Щом влязла, всички се загледали в нея, а младият господар веднага познал, че е дамата от „Леген с вода“, поканил я за първия танц и не я оставил до последния. Щом свършил балът, пак я попитал къде живее. Но тя отвърнала само:

*— Ако трябва, Ваша милост, да ви кажа право,
на черпака счупен аз под знака обитавам.*

След това се поклонила и избягала от бала, съблякла златната си дреха, навлякла котешката и отишла право в кухнята, без готвачката да я забележи.

На следващия ден, когато младият господар не могъл да намери ханчето „Счупен черпак“, той помолил майка си да направи още един голям бал, за да може отново да се срещне с хубавото момиче.

Котарана казала на готвачката:

— О, как искам да отида на бала!

А готвачката креснала:

— Чудо гледка ще бъдеш! — и счупила цедката в главата ѝ.

Но Котарана тръснала глава и отишла в гората, където първо се окъпала в кристално чистата вода, после облякла дрехата си от пера и право на бала.

Щом влязла, всички били изненадани не само от красотата ѝ, но и от богатата ѝ необикновена дреха. А младият господар веднага

познал красивата си любима и танцувал цялата вечер само с нея, с никоя друга. Когато балът свършил, той настоял да му каже къде живее, но тя само казала:

*— Ако трябва, Ваша милост, да ви кажа право,
на счупената цедка под знака обитавам.*

Поклонила се и избягала в гората. Но този път младият господар я проследил и видял как сменя чудната си дреха от пера с котешка кожа и тогава разбрал, че това е тяхната кухненска слугиня.

На другата сутрин той отишъл при майка си и ѝ казал, че иска да се ожени за кухненската слугиня Котарана.

— Никога — казала стопанката на замъка, — никога, докато съм жива.

Но младият господар така се опечалил, че от мъка се разболял. Лекарят се мъчел да го излекува, но той не искал да вземе никакви

лекарства, ако не му ги подаде Котарана. Накрая лекарят отишъл при майката и ѝ казал, че синът ѝ ще умре, ако тя не се съгласи да се ожени за Котарана. И тя трябвало да се съгласи. Повикала Котарана, а Котарана облякла дрехата си от ковано злато, преди да се яви пред господарката си. И господарката, разбира се, веднага била пленена и много се зарадвала, че ще ожени сина си за такава красива девойка.

И така те се оженили и след време им се родил син, който растял и станал хубаво момченце. Един ден, когато той бил на около четири години, пред дома им дошла една просякиня. Младата господарка, Котарана, дала пари на сина си и му казала да ги даде на просякинята. Той отишъл и сложил парите в ръчичката на детенцето ѝ и детенцето се навело и целунало малкия господар.

Но проклетата стара готвачка, която не била изгонена от добросърдечната Котарана, видяла това и казала:

— Виж как просяшките хлапаци се познаха!

Това страшно обидило Котарана и тя отишла при съпруга си, младия господар, и му разказала за баща си и го помолила да отидат и да видят какво е станало с родителите ѝ. И те потеглили с голямата каляска на младия господар и пътували през гората, докато стигнали до дома на бащата на Котарана. Тогава отседнали в един хан наблизо. Котарана останала там, докато съпругът ѝ отишъл да се срещне с баща ѝ, за да разбере дали той ще признае дъщеря си.

А баща ѝ нямал друго дете, а и жена му била умряла. Когато младият господар влязъл, той почти не вдигнал глава да го погледне, толкова бил унил. Тогава мъжът на Котарана придърпал един стол близо до него, седнал и го попитал:

— Моля, господине, имали ли сте някога дъщеря, която никога не сте искали да видите и признаете?

И окаеният човек казал със сълзи на очите:

— Вярно е! Аз съм един стар грешник! Но бих дал всичките си богатства само да мога да я видя, преди да умра.

Тогава младият господар му разказал какво се случило с Котарана и отишли в хана. А после завел своя тъст в замъка си, където заживели щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.